

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 12 juli 2001 *

I mål T-120/99,

Christina Kik, bosatt i Haag (Nederländerna), företrädd av G. L. Kooy, avocat,
med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Republiken Grekland, företrädd av K. Samoni-Randou och S. Vodina, båda i
egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: nederländska.

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), företrädd av O. Montalto och J. Miranda de Sousa, båda i egenskap av ombud, biträdda av J. Bourgeois, avocat,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av S. Ortiz Vaamonde, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och

Europeiska unionens råd, företrätt av G. Houttuin och A. Lo Monaco, båda i egenskap av ombud,

intervenienter,

angående en talan som väckts mot det beslut som fattats av tredje överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) den 19 mars 1999 (ärende R 65/98-3),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden P. Mengozzi samt domarna R. García-Valdecasas, V. Tiili, R.M. Moura Ramos och J.D. Cooke,

justitiesekreterare: H. Jung

med beaktande av den ansökan som ingavs till förstainstansrättens kansli den 19 maj 1999,

med beaktande av det svaromål som ingavs till förstainstansrättens kansli den 18 augusti 1999,

med beaktande av att målet har hänskjutits till en avdelning som är sammansatt av fem domare,

med beaktande av interventionsinlagorna från Konungariket Spanien, Republiken Grekland och Europeiska unionens råd som ingavs till förstainstansrättens kansli den 10, 20 respektive 22 mars 2000,

med beaktande av beslutet av ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning att avslå Europeiska gemenskapernas kommissions interventionsansökan på grund av att den ingavs för sent,

med beaktande av sökandens yttrande avseende interventionsinlagorna som ingavs till förstainstansrättens kansli den 9 juni 2000,

efter förhandlingen den 23 januari 2001,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 115 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) regleras vilka språk som används vid handläggningen av ärenden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (nedan kallad byrån). Artikel 115 har följande lydelse:

”1. Ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke skall ges in på ett av Europeiska gemenskapens officiella språk.

2. Byråns språk skall vara engelska, franska, italienska, spanska och tyska.

3. Sökanden skall ange ett andra språk, som skall vara ett av byråns språk, och som den sökande kan godkänna som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden.

Om ansökan inte har ingivits på ett av byråns språk skall byrån sörja för att ansökan, som beskrivs i artikel 26.1, översätts till det språk som sökanden har angett.

4. När den som ansöker om registrering av ett gemenskapsvarumärke är ensam part inför byrån skall handläggningsspråket vara det språk på vilket ansökan har ingivits. Om ansökan inte har ingivits på ett av byråns språk kan byrån sända skriftliga meddelanden till den sökande på det andra språk som denne har angivit i ansökan.

5. Ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet skall ges in på något av byråns språk.

6. Om det språk som i enlighet med punkt 5 har valts för ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet är det språk på vilket ansökan om varumärke har ingivits eller det andra språk som har angivits i ansökan, skall detta språk vara handläggningsspråk.

Om det språk som i enlighet med punkt 5 har valts för ansökan om invändning, upphävande eller ogiltighet varken är det språk på vilket ansökan om varumärke har ingivits eller det andra språk som har angivits i ansökan, är den som ansöker om invändning, upphävande eller ogiltighet skyldig att på egen bekostnad låta

översätta sin ansökan antingen till det språk som används i ansökan om varumärke, om det är ett av byråns språk, eller till det andra språk som har angivits i ansökan. Översättningen skall ges in inom den tid som anges i tillämpningsföreskrifterna. Det språk till vilket handlingen har översatts skall därefter bli handläggningspråk.

7. Parterna i invändnings-, upphävande-, ogiltighets- och överklagandeförfaranden kan enas om att använda något annat av Europeiska gemenskapens officiella språk som handläggningspråk.”

- 2 I artikel 1, regel 1.1 j, i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av förordning (EG) nr 40/94 (EGT L 303, s. 1) återges den skyldighet som föreskrivs i artikel 115.3 i förordning nr 40/94, enligt vilken det i registreringsansökan skall anges ett andra språk.

Bakgrund till tvisten

- 3 Sökanden är advokat och varumärkesombud i Nederländerna vid en byrå specialiserad på industriell äganderätt. Den 15 maj 1996 ingav sökanden, med stöd av förordning nr 40/94, en ansökan om registrering av ett gemenskapsordmärke till byrån.
- 4 Ansökan avsåg registrering av uttrycket KIK som varumärke.

- 5 De tjänster som registreringsansökan avsåg omfattas av klass 42 i Niceöverenskommelsen av den 15 juni 1957 om klassificering av varor och tjänster för varumärkesregistrering, med ändringar och tillägg.
- 6 I ansökan, vilken var avfattad på nederländska, angav sökanden nederländska som andra språk.
- 7 Granskaren beslutade den 20 mars 1998 att avslå ansökan på grund av att ett formkrav inte var uppfyllt, nämligen kravet att sökanden skall ange engelska, franska, italienska, spanska eller tyska som andra språk.
- 8 Sökanden överklagade beslutet den 4 maj 1998 och gjorde särskilt gällande att granskarens beslut att avslå registreringsansökan var rättsstridigt, därför att det fattades på grundval av rättsstridiga regler. Sökandens överklagande ingavs på nederländska och, med reservation, på engelska.
- 9 Den 2 juni 1998 överlämnades överklagandet till byråns överklagandenämnd.
- 10 Överklagandet ogillades genom beslut av den 19 mars 1999 (nedan kallat det omtvistade beslutet), med motiveringen att sökanden som andra språk hade angett samma språk som det språk på vilket registreringsansökan hade ingetts. Ansökan var därför behäftad med en formell brist, oberoende av den andra formella bristen som bestod i att sökanden inte hade angett ett av byråns fem språk som andra språk. I det omtvistade beslutet angav överklagandenämnden

även att byrån, inklusive dess överklagandenämnder, är tvungen att tillämpa förordning nr 40/94, även om den skulle anse att förordningen är oförenlig med gemenskapens primärrätt. Överklagandenämnden erinrade i det sammanhanget om att gemenskapsdomstolarnas uppgift är att säkerställa att rättsregler följs vid tolkningen och tillämpningen av fördraget och att de är behöriga att pröva huruvida artikel 115 i förordning nr 40/94 är lagenlig.

Parternas yrkanden

11 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara eller ändra det omtvistade beslutet,

— förplikta byrån att ersätta rättegångskostnaderna.

12 Byrån har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

- 13 Republiken Grekland har yrkat att förstainstansrätten skall bifalla sökandens talan.

- 14 Konungariket Spanien och rådet har yrkat att förstainstansrätten skall ogilla talan.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

- 15 Byrån har inledningsvis gjort gällande att förevarande talan om att förstainstansrätten skall fastslå att artikel 115 i förordning nr 40/94 är rättsstridig inte kan tas upp till sakprövning. Den anser att även om förstainstansrätten skulle fastslå att begränsningen i artikel 115 i förordning nr 40/94 av de språk som kan väljas är rättsstridig, skulle det inte medföra att det omtvistade beslutet ogiltigförklarades. Byrån (först granskaren och därefter överklagandenämnden) avslog inte sökandens registreringsansökan på grund av att sökanden inte hade angett ett av byråns språk som andra språk, utan på grund av att sökanden överhuvudtaget inte hade valt något andra språk. Enligt byrån var det korrekt av överklagandenämnden att i det avseendet fastslå att uttrycket andra språk i artikel 115.3 i förordning nr 40/94 enbart kan avse ett annat språk än det på vilket registreringsansökan har ingetts.

- 16 Enligt byrån följer av detta att avslaget på sökandens registreringsansökan i själva verket är grundat på bestämmelsen om att var och en som inger en ansökan om

gemenskapsvarumärke är skyldig att i ansökan ange ett annat språk än det språk på vilket ansökan har ingetts (artikel 115.3 första delen av den första meningen: ”Sökanden skall ange ett andra språk”). Sökanden har emellertid inte ens ifrågasatt att denna skyldighet är lagenlig.

- 17 Byrån har därav dragit slutsatsen att sökanden inte kan åberopa att begränsningen till fem språk i artikel 115 i förordning nr 40/94 eventuellt är rättsstridig till stöd för yrkandet att det omtvistade beslutet skall ogiltigförklaras. Sökandens invändning om rättsstridighet kan därför inte tas upp till sakprövning, på grund av att det saknas ett juridiskt samband mellan det omtvistade beslutet och den bestämmelse som invändningen avser. Byrån har påpekat att tvisten för övrigt tycks vara påhittad eller fiktiv. Sökanden har nämligen själv medgett att hon använde det nu aktuella förfarandet för att ansöka om registrering enbart som en strategi i processuellt hänseende för att i domstol kunna försvara sina yrkesintressen som ombud för nederländska varumärken.
- 18 Enligt den spanska regeringen avser den av sökanden åberopade rättsstridigheten i artikel 115 i förordning nr 40/94 inte exakt den bestämmelse som ligger till grund för det omtvistade beslutet. Sökandens talan är dessutom hypotetisk. Sökanden har inte heller ett tillräckligt intresse av att kunna framställa en invändning om rättsstridighet avseende artikel 115 i förordning nr 40/94, eftersom sökanden inte har framställt denna invändning i egenskap av sökande av ett gemenskapsvarumärke, utan i egenskap av varumärkesombud. Den spanska regeringen anser att sökanden inte heller tydligt har angett vilka bestämmelser hon anser är rättsstridiga. Även av det skälet anser den spanska regeringen att invändningen om rättsstridighet inte kan tas upp till sakprövning.
- 19 Sökanden har tillbakavisat argumentet att invändningen om rättsstridighet inte kan tas upp till sakprövning. Hon har påpekat att hon har framställt en invändning om rättsstridighet vad gäller regeln om att det i registreringsansökan skall anges ett andra språk som inte kan vara vilket som helst av Europeiska gemenskapernas officiella språk. Sökanden har påpekat att det omtvistade

beslutet är grundat just på regeln att det skall anges ett andra språk, vilket inte kan vara nederländska. Sökanden anser sig för övrigt ha ett uppenbart intresse av att förstainstansrätten bifaller talan samt godtar invändningen om rättsstridighet, eftersom hon har ett verkligt intresse av handläggningen av den registreringsansökan som hon ingett och av själva registreringen av det uttryck som ansökan avser.

Förstainstansrättens bedömning

- 20 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att enligt artikel 63.2 i förordning nr 40/94 får ett överklagande till förstainstansrätten av beslut av överklagandenämnderna ”grundas på bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga förföreskrifter, åsidosättande av fördraget, av denna förordning eller av någon rättsregel som gäller deras tillämpning eller rörande maktmissbruk”. I förevarande mål framgår det av talan som sökanden har väckt att sökanden anser att överklagandenämnden tillämpade regler som är rättsstridiga, därför att de är oförenliga med fördraget. Utan att uttryckligen hänvisa till artikel 241 EG har sökanden således framställt en invändning om rättsstridighet i den mening som avses i denna artikel. I synnerhet har sökanden gjort gällande att överklagandenämnden borde ha underlåtit att tillämpa artikel 115 i förordning nr 40/94 och artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95, med hänsyn till att dessa bestämmelser är rättsstridiga (punkt 16 i ansökan). Sökanden har även yrkat att förstainstansrätten — för det fall den skulle anse att överklagandenämnden inte kunde underlåta att tillämpa dessa bestämmelser — själv skall fastslå att dessa bestämmelser är rättsstridiga (punkt 23 i ansökan).
- 21 Domstolen erinrar vidare om att det i artikel 241 EG föreskrivs att ”[u]tan hinder av att den frist som avses i artikel 230 femte stycket har löpt ut får parterna i en tvist om en förordning som Europaparlamentet och rådet gemensamt, rådet, kommissionen eller [Europeiska centralbanken] har antagit, med stöd av artikel 230 andra stycket införa domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas”. Enligt fast rättspraxis är denna artikel ”uttryck för en allmän princip enligt vilken samtliga parter har rätt att, i syfte att få ett beslut ogiltigförklarat som berör dem direkt och personligen, ifrågasätta giltigheten av

rättsakter som institutionerna tidigare antagit, vilka utgör rättslig grund för det ifrågasatta beslutet, om den ifrågavarande parten inte hade rätt att med stöd av artikel 230 EG väcka talan direkt mot dessa rättsakter, vars följder således berör parten utan att denne har haft möjlighet att begära en ogiltigförklaring” (domstolens dom av den 6 mars 1979 i mål 92/78, Simmenthal mot kommissionen, REG 1979, s. 777, punkt 39). Den omständigheten att en invändning om rättsstridighet inte uttryckligen omnämns i förordning nr 40/94 som en accessorisk möjlighet som enskilda kan utnyttja vid förstainstansrätten när de yrkar att ett beslut fattat av en av byråns överklagandenämnder skall ogiltigförklaras eller ändras, hindrar således inte dessa från att framställa en sådan invändning inom ramen för en sådan talan. Denna rätt framgår av den allmänna princip som anges i ovannämnda rättspraxis.

- 22 Det skall därefter konstateras att sökandens invändning om rättsstridighet uppfyller samtliga sakprövningsförutsättningar som anges i ovannämnda rättspraxis i den mån sökanden motsätter sig skyldigheten i artikel 115 i förordning nr 40/94 att ange ett andra språk.
- 23 För det första är det omtvistade beslutet riktat till sökanden.
- 24 För det andra föreligger det, i motsats till vad byrån och den spanska regeringen har gjort gällande, ett direkt juridiskt samband mellan det omtvistade beslutet och den skyldighet som sökanden anser är rättsstridig (se domstolens dom av den 31 mars 1965 i mål 21/64, Macchiorlati Dalmas e Figli mot Höga myndigheten, REG 1965, s. 227 och s. 245, och av den 28 oktober 1981 i de förenade målen 275/80 och 24/81, Krupp mot kommissionen, REG 1981, s. 2489, punkt 32, och förstainstansrättens dom av den 26 oktober 1993 i de förenade målen T-6/92 och T-52/92, Reinarz mot kommissionen, REG 1993, s. II-1047, punkt 57). Det är visserligen riktigt att sökanden ingav ansökan på nederländska och att hon angav nederländska även som andra språk, och att hon således vägrade att följa regeln att ett annat språk än det språk på vilket ansökan har ingetts skall anges som andra språk. Det var följaktligen tillräckligt för

granskaren och överklagandenämnden att åberopa denna regel för att motivera besluten avseende sökandens ansökan och överklagande. Sökandens invändning om rättsstridighet har emellertid just till syfte att visa att regeln om att det som andra språk skall anges ett annat språk än det språk på vilket registreringsansökan har ingetts (i detta fall nederländska) är rättsstridig. Den frågan skiljer sig inte från frågan huruvida det är lagenligt att nederländska och vissa andra av gemenskapens officiella språk inte kan användas som andra språk. Sökandens skyldighet att ange ett andra språk som måste vara engelska, franska, italienska, spanska eller tyska sammanfaller med hennes skyldighet att som andra språk ange ett annat språk än det språk på vilket ansökan har ingetts, nämligen nederländska.

- 25 Det är följaktligen lagenligheten av regeln i artikel 115.3 i förordning nr 40/94 — enligt vilken en sökande måste godta att den inte automatiskt har rätt att använda sig av det språk på vilket ansökan har ingetts i samtliga förfaranden vid byrån — som direkt ligger till grund för överklagandenämndens beslut och som ifrågasätts genom sökandens invändning om rättsstridighet. Byråns påstående att sökanden inte har bestritt giltigheten av skyldigheten att ange ett andra språk, som föreskrivs i artikel 115.3 i förordning nr 40/94, är för övrigt uppenbart felaktigt. Sökandens inlagor bekräftar att invändningen om rättsstridighet avser skyldigheten att godta att ett annat språk än det egna språket eventuellt kan komma att användas, genom att ange ett andra språk förutom det språk på vilket ansökan har ingetts. Den regel som sökandens talan avser är således helt identisk med den regel som direkt låg till grund för det omtvistade beslutet.
- 26 För det tredje är det ostridigt att sökanden inte, med stöd av artikel 173 i EGFördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse), kunde väcka talan om ogiltigförklaring av språkreglerna i förordning nr 40/94 (domstolens beslut av den 28 mars 1996 i mål C-270/95 P, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1996, s. I-1987, som efter överklagande fastställde förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-1717).
- 27 För övrigt kan inte byrån och den spanska regeringen göra gällande att sökandens talan är påhittad, fiktiv eller hypotetisk. Det framgår visserligen av den

skriftväxling som byrån har omnämnt att sökanden angav nederländska som andra språk, trots att hon visste att det inte var förenligt med gällande regler. Detta leder dock inte till slutsatsen att registreringsansökan och tvisten med anledning av denna enbart var en strategi av sökanden, och att tvisten därför inte förtjänar att prövas av förstainstansrätten.

- 28 I det avseendet anser förstainstansrätten att handlingarna i målet inte ger tillräckligt stöd för slutsatsen att sökanden inte har ett verkligt intresse av att det uttryck som ansökan avser registreras som varumärke i klass 42. Byrån har för övrigt behandlat sökandens registreringsansökan på normalt sätt, genom att överlåta handläggningen av ärendet till granskningsenheten och därefter hänkskjuta tvisten till överklagandenämnden. Dessa instanser har därefter tillämpat reglerna utan att göra gällande att ansökan var påhittad, fiktiv eller hypotetisk.
- 29 Vidare visar sökandens nonkonformistiska agerande vid ingivandet av ansökan enbart att hon insisterade på att hon hade rätt att kommunicera med byrån på nederländska under hela handläggningen. Detta visar att det föreligger en verklig och betydande tvist mellan sökanden och gemenskapsmyndigheten som kan prövas av gemenskapsdomstolarna, i enlighet med den allmänna princip som angetts ovan i punkt 21.
- 30 Förstainstansrätten kan inte heller godta den spanska regeringens argument att sökanden inte har ett tillräckligt intresse av att kunna framställa en invändning om rättsstridighet, eftersom sökanden inte har framställt denna invändning i egenskap av sökande av ett gemenskapsvarumärke, utan i egenskap av varumärkesombud. Det framgår nämligen av bakgrunden till tvisten och sökandens yrkanden att syftet med sökandens invändning om rättsstridighet är att det skall slås fast att det inte var motiverat att kräva att sökanden — i egenskap av sökande av registrering av ett gemenskapsvarumärke — skulle ange ett andra språk. Av detta följer att sökanden gjorde invändningen om rättsstridighet i egenskap av sökande av ett gemenskapsvarumärke för att få

överklagandenämndens beslut ogiltigförklarat eller ändrat, och följaktligen för att handläggningen av ansökan skulle återupptas. Det faktum att sökanden har nämnt sitt yrkesintresse och sin konkurrensställning för att visa att de omtvistade reglerna är rättsstridiga vederlägger inte detta.

- 31 Slutligen konstaterar förstainstansrätten att sökanden, i motsats till vad den spanska regeringen har gjort gällande, tillräckligt klart har angett vilka bestämmelser som hon anser är rättsstridiga. Sökanden har nämligen i ansökan gjort gällande att artikel 115 i förordning nr 40/94 är diskriminerande, särskilt vad gäller sökandens skyldighet att ange ett andra språk, som den sökande kan godta som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden, och rättsverkningarna av denna skyldighet som föreskrivs i andra stycken i artikel 115. I ansökan har sökanden även påtalat att artikel 115.5 i förordning nr 40/94 utgör hinder för att eventuella ansökningar om invändning, upphävande eller ogiltighet inges på andra av Europeiska gemenskapens officiella språk än byråns språk.
- 32 Av det ovan anförda följer att sökandens invändning om rättsstridighet till stöd för talan om ogiltigförklaring eller ändring av det omtvistade beslutet kan tas upp till sakprövning i den mån den avser skyldigheten enligt artikel 115.3 i förordning nr 40/94 och artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95. Invändningen om rättsstridighet avser skyldigheten i dessa bestämmelser, såsom dess omfattning och rättsverkningar klarlagts i vissa andra punkter i artikel 115 i förordning nr 40/94.
- 33 Sökandens invändning om rättsstridighet kan däremot inte tas upp till sakprövning i den del den avser övriga delar av artikel 115 i förordning nr 40/94. Bestämmelserna i övriga delar av artikel 115 låg nämligen inte till grund för det omtvistade beslutet, vilket enbart avsåg en registreringsansökan och skyldigheten

för den sökande att ange ett andra språk, som den sökande kan godta som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden som kan inledas mot sökanden.

Prövning i sak

- 34 Till stöd för talan har sökanden enbart åberopat en grund, nämligen att icke-diskrimineringsprincipen i artikel 6 i EG-fördraget (nu artikel 12 EG i ändrad lydelse) har åsidosatts.

Parternas argument

- 35 Sökanden har gjort gällande att hon, på grund av språkreglerna i artikel 115 i förordning nr 40/94, försatts i en konkurrensmässigt ofördelaktig situation i förhållande till varumärkesombud i de stater där ett av byråns språk används. Sökanden är nämligen tvungen att anlita översättare medan varumärkesombud etablerade i nämnda stater kan fullfölja förfarandet vid byrån på sitt modersmål. Detta medför att sökanden går miste om klienter, främst klienter etablerade utanför Europeiska gemenskapen som, i enlighet med artiklarna 88 och 89 i förordning nr 40/94, måste vara företrädare inför byrån av en advokat eller ett auktoriserat ombud i varumärkesfrågor. Det är uppenbart att sökanden även går miste om klienter som är etablerade inom gemenskapen, eftersom de föredrar att anlita ett ombud som är etablerat i ett land där ett av byråns språk används då de vet att det medför kostnader för översättning att anlita en advokat eller ett ombud som talar nederländska. Det är i sin tur till skada för ett företags anseende — som exempelvis sökandens företag som har ett gott anseende på varumärkesområdet sedan flera år tillbaka — att gå miste om klienter.

- 36 Sökanden har understrukit att olägenheterna på grund av att hon är tvungen att anlita översättare inte bara avser kostnaderna för översättningen, utan även risken att översättningarna är bristfälliga. Översättarna behöver definitivt en viss upplärningsperiod och de måste lära sig vissa varumärkesbegrepp. Vissa uttryck och uppgifter på modersmålet är dessutom svåra att översätta.
- 37 Sökanden har därefter påpekat att byrån visserligen alltid har möjlighet att besluta att den fortsatta handläggningen skall ske på det språk på vilket registreringsansökan har ingetts, även om det inte är något av byråns språk. Erfarenheten visar dock att byrån vanligtvis fortsätter handläggningen på det språk som angetts som andra språk. Det enda undantaget är det förfarande som föranledde denna tvist.
- 38 Sökanden har slutligen angett att det förekommer diskriminering, inte bara i samband med ansökan utan även vid exempelvis en invändning. Sökanden har medgett att genom att välja ett andra språk kan alla tvingas genomföra förfarandet om invändning på ett annat språk än modersmålet. Hon har dock påpekat att detta är ett faktum för dem som inte använder ett av byråns språk, medan det för dem som använder ett av byråns språk finns en möjlighet att förfarandet om invändning kan komma att handläggas på deras eget språk.
- 39 Sökanden har dragit slutsatsen att artikel 115 i förordning nr 40/94 och artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95 utgör diskriminerande bestämmelser med hänsyn till fördraget. Byråns språkregler strider även mot rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 17, 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1 s. 14). Sökanden har angett att byrån skall jämföras med en

gemenskapsinstitution i den mening som avses i förordning nr 1, och att det i denna förordning föreskrivs just en av gemenskapens rättsprinciper från vilken det inte är möjligt att göra avsteg i en förordning som rådet antar senare.

- 40 I andra hand har sökanden gjort gällande att det omtvistade beslutet strider mot icke-diskrimineringsprincipen, eftersom överklagandenämnden slog fast att det andra språket måste vara ett av byråns språk. Enligt sökanden krävs det enligt icke-diskrimineringsprincipen att byrån ger den sökande möjlighet att ange vilket som helst av Europeiska gemenskapens officiella språk.
- 41 I tredje hand har sökanden angett att om förstainstansrätten skulle anse att byråns överklagandenämnd inte kunde tolka artikel 115 i förordning nr 40/94 och artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95 i enlighet med fördraget, kan förstainstansrätten själv pröva bestämmelsernas lagenlighet och ogiltigförklara det omtvistade beslutet på grundval av denna prövning. Sökanden har emellertid upprepat att överklagandenämnden är skyldig att tillämpa reglerna i enlighet med fördraget, och att den således borde ha kunnat fatta ett annat beslut.
- 42 Den grekiska regeringen har angett att i gemenskapens rättsordning ges inte vissa officiella språk företräde framför andra. I EG-fördraget och i förordning nr 1 anges principen om flerspråkighet och neutralitet vad gäller språken.
- 43 Den grekiska regeringen har i det avseendet särskilt omnämnt artikel 21 tredje stycket EG och artikel 248 i EG-fördraget (nu artikel 314 EG i ändrad lydelse). Den har angett att genom artikel 33 i Wienkonventionen av den 23 maj 1969 om traktaträtten (Förenade nationernas traktatsamling, volym 788, s. 354; SÖ 1975:1) infördes den allmänna regeln att versioner av traktat, som äger vitsord på två eller flera språk, är likvärdiga. Den grekiska regeringen har tillagt att det i

internationell rätt inte finns någon regel om att ett språk har företräde framför andra.

- 44 Domstolen har dessutom utförligt slagit fast att Europeiska gemenskapernas officiella språk är likvärdiga. Därav har den grekiska regeringen dragit slutsatsen att förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet omfattar ett förbud mot diskriminering på grund av språk.
- 45 Enligt den grekiska regeringen följer därav att rådet underlät att beakta ett förbud mot diskriminering som uppställs i gemenskapens primärrätt, genom att införa språkreglerna i artikel 115 i förordning nr 40/94. Denna avvikelse från gemenskapens primärrätt är särskilt allvarlig på grund av att den inte på något sätt motiveras i förordningen.
- 46 Den grekiska regeringen har slutligen angett att gemenskapsadministrationens praxis att använda vissa språk som arbetsspråk inte påverkar språkens likvärdighet. Den har även påpekat att språkreglerna i artikel 115 i förordning nr 40/94 visserligen har till syfte att underlätta och påskynda handläggningen, men att detta syfte endast uppnås för en del av de berörda, medan ett stort antal sökande av gemenskapsvarumärken missgynnas. Om man måste välja mellan, å ena sidan, intresset av att underlätta byråns arbete och, å andra sidan, den enskilde sökandens intresse av att kommunicera på det av Europeiska gemenskapernas språk som är sökandens eget språk, anser den grekiska regeringen att sökandens intressen bör ges företräde, i synnerhet med hänsyn till gemenskapens primärrätt och proportionalitetsprincipen.
- 47 Byrån har påpekat att bestämmelserna i gemenskapens sekundärrätt är fullt tillämpliga så länge gemenskapsdomstolarna inte har fastslagit att de är rättsstridiga. Byrån har därav dragit slutsatsen att alla som omfattas av gemenskapsrätten — däribland byrån — är skyldiga att iaktta den fulla verkan

av institutionernas normativa rättsakter, så länge domstolen eller förstainstansrätten inte har fastslagit att dessa rättsakter är rättsstridiga.

- 48 Byrån har i det avseendet påpekat att byråns samtliga organ infördes av gemenskapslagstiftaren för att genomföra relevanta lagbestämmelser och inte för att underlåta att tillämpa dessa eller kontrollera huruvida dessa eventuellt är rättsstridiga. Av detta skäl hade överklagandenämnden fog att anse att den saknade behörighet att pröva sökandens påstående om rättsstridighet.
- 49 Vidare har byrån angett att det inte ankommer på byrån utan snarare på rådet att anföra argument som styrker att de språkregler som infördes genom förordning nr 40/94 är förenliga med gemenskrapsrätten. Byrån har emellertid erinrat om att överklagandenämnden konstaterade att skyldigheten att ange ett andra språk inte kan utgöra diskriminering, eftersom samtliga sökande måste fullgöra denna skyldighet, även de sökande som ingett registreringsansökan på ett av byråns språk. Byrån har vidare erinrat om att problemet med språkreglerna behandlades vid ett flertal möten inom rådet och medförde att antagandet av förordningen försenades några år. Byrån anser att de språkregler som slutligen antogs säkerställer både byråns funktion och att de grundläggande rättigheterna iakttas.
- 50 Den spanska regeringen har påpekat att artikel 115 i förordning nr 40/94 inte kan vara oförenlig med förordning nr 1, eftersom den antogs senare. Förordning nr 40/94 står inte heller i strid med förordning nr 1. Vidare har den spanska regeringen angett att de språkregler som infördes genom artikel 115 i förordning nr 40/94 är helt rimliga, särskilt då det går att välja mellan de fem vanligast förekommande språken i gemenskapen och eftersom det alltid finns en möjlighet att handläggningsspråket vid byrån är ett mindre vanligt språk, exempelvis när parterna enas om detta. Enligt den spanska regeringen är de skillnader som kan uppstå på grund av språkreglerna en följd av den språkliga situationen i Europeiska gemenskapen och av nödvändigheten av att säkerställa att gemenskapsorganen fungerar tillfredsställande.

- 51 Rådet har angett att det hade rätt att avvika från de språkregler som infördes genom förordning nr 1, eftersom denna inte innehåller någon fast gemenskapsrättslig princip. Vidare har rådet påpekat att byrån hur som helst inte är en institution i den mening som avses i förordning nr 1 och inte heller kan jämföras med en sådan institution.
- 52 Rådet har därefter hävdats att det i gemenskapsrätten inte finns någon princip om absolut jämlikhet mellan de officiella språken. Om så vore fallet skulle artikel 217 i EG-fördraget (nu artikel 290 EG) inte ha funnits.
- 53 Enligt rådet är dessutom de språkregler som infördes genom förordning nr 40/94 inte oproportionerliga. Det har förklarat att reglerna har till syfte att ge företagen möjlighet att registrera ett gemenskapsvarumärke genom ett enda, snabbt, praktiskt genomförbart och lättillgängligt förfarande. Beträffande det faktum att förfarandet skall vara praktiskt genomförbart har rådet påpekat att handläggningen vid en av byråns överklagandenämnder exempelvis inte kan ske på flera språk med hänsyn till byråns organisation och behovet av översättare. Rådets val vid antagandet av förordning nr 40/94 var grundat på en avvägning mellan, å ena sidan, företagets intressen och, å andra sidan, eventuella olägenheter, som dem som sökanden har nämnt. Rådet har i det avseendet erinrat om att förstainstansrätten enbart har en begränsad prövningsrätt samt understrukt att de införda språkreglerna är rimliga, särskilt som registreringsansökan kan inges på vilket som helst av Europeiska gemenskapernas officiella språk, att byrån har fem språk och att byrån sörjer för att ansökan översätts till det andra språket.
- 54 Rådet har slutligen förklarat att dess val även påverkades av budgetmässiga överväganden: Utan de språkregler som valdes, skulle byrån behöva en ytterligare budget om flera tiotals miljoner euro per år.

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Inledningsvis påpekar förstainstansrätten att granskaren och överklagandenämnden inte hade behörighet att besluta att inte tillämpa den regel som föreskrivs i artikel 115.3 i förordning nr 40/94 och i artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95, i motsats till vad sökanden har gjort gällande. Ett sådant beslut skulle nämligen oundvikligen ha grundats på en vägran att följa förordningarna genom att tolka dem i strid med deras klara ordalydelse. Det skulle ha stridit mot principen om presumtion om lagenlighet, enligt vilken gemenskapsreglerna fortsätter att vara fullt tillämpliga om inte behörig domstol fastslagit att de är rättsstridiga.
- 56 På grund av att sökanden har framställt en invändning om rättsstridighet ankommer det således på förstainstansrätten att avgöra huruvida de språkregler som rådet infört för byrån är lagenliga.
- 57 Sökanden har hävdats att det föreligger en motstridighet mellan, å ena sidan, artikel 115 i förordning nr 40/94 och, å andra sidan, artikel 6 i fördraget jämförd med artikel 1 i förordning nr 1, på grund av att artikel 115 strider mot en påstådd princip i gemenskapsrätten enligt vilken det inte får förekomma någon diskriminering av Europeiska gemenskapernas officiella språk.
- 58 Förstainstansrätten konstaterar att förordning nr 1 enbart är en sekundärrättsakt, vars rättsliga grund är artikel 217 i fördraget. Att som sökanden hävda att förordning nr 1 innehåller en gemenskapsrättslig princip om att språken är jämlika och att det inte går att avvika från denna princip, inte ens i en förordning som rådet senare antar, kan jämföras med att inte beakta förordningens sekundärrättsliga karaktär. Det skall vidare påpekas att medlemsstaterna inte har fastställt språkregler i fördraget för gemenskapens institutioner och organ, utan i artikel 217 i fördraget ges rådet rätt att enhälligt fastställa och ändra språk-

reglerna för gemenskapens institutioner och att upprätta olika språkregler. I artikeln föreskrivs inte att dessa regler inte får ändras senare när rådet väl har antagit dem. Av detta följer att de språkregler som införts genom förordning nr 1 inte kan likställas med en gemenskapsrättslig princip.

59 Av detta följer att sökanden inte kan åberopa artikel 6 i fördraget jämförd med förordning nr 1 för att visa att artikel 115 i förordning nr 40/94 är rättsstridig.

60 Den som inger en ansökan om registrering av ett gemenskapsvarumärke är enligt artikel 115.3 i förordning nr 40/94, samt artikel 1, regel 1.1 j, i förordning nr 2868/95 skyldig att "ange ett andra språk, som skall vara ett av byråns språk, och som den sökande kan godkänna som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden". I motsats till vad sökanden och den grekiska regeringen har gjort gällande strider denna skyldighet inte mot icke-diskrimineringsprincipen.

61 Det framgår nämligen av själva lydelsen i artikel 115.3 i förordning nr 40/94 att sökanden, genom att ange ett andra språk, endast godkänner detta språk som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden. Av detta följer att så länge sökanden är ensam part i förfaranden vid byrån, är handläggningsspråket det språk på vilket registreringsansökan har ingetts, vilket för övrigt bekräftas av artikel 115.4 första meningen i förordning nr 40/94. I dessa förfaranden kan följaktligen förordning nr 40/94 inte på något sätt medföra särbehandling på grund av språk, eftersom förordningen just säkerställer att handläggningsspråket skall vara det språk på vilket ansökan har ingetts, och att de handlingar i ärendet som innehåller beslut följaktligen skall upprättas på detta språk.

- 62 I artikel 115.3 i förordning nr 40/94 åläggs sökanden att ange ett andra språk som skall användas som handläggningsspråk vid eventuella invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden. Förstainstansrätten konstaterar att denna regel har antagits i det berättigade syftet att lösa språkproblemet i de fall där parterna i ett invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfarande inte föredrar samma språk och inte på egen hand kan enas om handläggningsspråk. I det avseendet påpekar förstainstansrätten att enligt artikel 115.7 i förordning nr 40/94 kan parterna i invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden gemensamt ange vilket som helst av Europeiska gemenskapens officiella språk som handläggningsspråk. Denna möjlighet är kanske särskilt passande för parter som föredrar samma språk.
- 63 Förstainstansrätten finner att rådet gjorde ett lämpligt och proportionerligt val när det strävade efter att ange handläggningsspråket i de fall när parter som inte föredrar samma språk inte kan enas, även om rådet därigenom behandlade gemenskapens officiella språk olika. Artikel 115.3 i förordning nr 40/94 ger den som inger en ansökan om registrering av ett varumärke möjlighet att, bland de vanligast förekommande språken i Europeiska gemenskapen, välja handläggningsspråk vid invändnings-, upphävande- eller ogiltighetsförfaranden när den andra parten i förfarandet inte vill använda det språk som sökanden valt som första språk. Genom att begränsa denna valmöjlighet till de språk som är vanligast förekommande i Europeiska gemenskapen och genom att därigenom undvika att handläggningsspråket skiljer sig alltför mycket från den andra partens språkkunskaper, har rådet hållit sig inom gränserna för vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträvade målet (domstolens dom av den 15 maj 1986 i mål 222/84, Johnston, REG 1986, s. 1651, punkt 38, svensk specialutgåva, volym 8, s. 597, och av den 11 januari 2000 i mål C-285/98, Kreil, REG 2000, s. I-69, punkt 23).
- 64 Slutligen kan inte sökanden och den grekiska regeringen åberopa det stycke som infördes i artikel 8d i fördraget (nu artikel 21 EG i ändrad lydelse) genom Amsterdamfördraget, i vilket följande anges: ”Varje unionsmedborgare kan

skriftligen vända sig till varje institution eller organ som avses i denna artikel eller i artikel 7 [EG] på något av de språk som anges i artikel 314 [EG] och få svar på samma språk.” Artikel 21 EG avser parlamentet och ombudsmannen, och i artikel 7 EG omnämns parlamentet, rådet, kommissionen, domstolen, revisionsrätten och Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén. Även om stycket i detta fall är tillämpligt av tidsmässiga skäl (*ratione temporis*), ingår byrån inte i de institutioner och organ som avses i artikel 7 EG och artikel 21 EG.

- 65 Av det ovan anförda följer att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 66 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Byrån har yrkat att sökanden skall förpliktas att bära sin egen rättegångskostnad och ersätta byråns rättegångskostnad. Eftersom sökanden har tappat målet, skall byråns yrkande bifallas.
- 67 Republiken Grekland, Konungariket Spanien och rådet, som har intervenerat i målet, skall bära sina rättegångskostnader i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta svarandens rättegångskostnad.**
- 3) **Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.**

Mengozzi

García-Valdecasas

Tiili

Moura Ramos

Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 juli 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

P. Mengozzi

Ordförande